

Príbeh o nechcenom šťastí

Príbeh o nechcenom šťastí

Život vie byť nuda, najmä na druhom stupni. To si ani nemusíme vysvetľovať. Ak si teraz, na druhom stupni, niečo pokazíš, tak si si možno práve pokazil celý život. Je to nanič. Teraz k nášmu príbehu. Úplne normálna škola, taká, akú si hneď predstavíte. Je bežný deň a len tak prichádzajú dve kamarátky. Sú rozdielne, jedna má hnedé vlasy a modré oči, tá druhá má tmavšie vlasy a oči ešte viac tmavé ako jej vlasy. Majú úplne iné povahy, ale aj tak sú kamarátky.

Jedna sa volá Elena. Druhá sa volá Luna. Prvý deň školského roka nebol nič moc, nikto sa im vôbec nestaral do života. Presne tak, ako by to malo byť vždy. Možno až na piaty deň si ľudia začali všímať, že Luna je nejaká iná, správa sa čudne, odchádza skoro, hneď po obede. Vyzeralo to tak, akoby sa o ňu Elena starala, ako keby bola jej mladšia sestra, akoby mala potrebu ju chrániť. Dni išli ďalej a nič mimoriadne sa nestalo, nikto si z nich nerobil posmech. Druhý stupeň mal aspoň jednu dobrú stránku, ak ťa nikto nerieši.

Až raz prišlo za Elenou jedno dievča so svetlými vlasmi, hnedými očami, pehami a veľkými okuliarmi. Spýtala sa priamo, čo je Lune, lebo sa jej zdala nejaká čudná. Hovorila to pokojne a úprimne. Povedala jej, že sa to už dlhšie povráva, že je asi divná. Pár minút sa kamarátky rozprávali s novým dievčaťom a ona prezradila, že sa volá Hana. Hana bola celkom múdra, veľa čítala a vedela veľa vecí. Bola obľúbená, ľudia ju mali radi. Po pár dňoch sa Elena rozhodla novej kamarátke Hane povedať, čo sa s Lunou stalo. Elena jej vysvetlila, že ak nebude veriť tomu, čo počuje, tak je to úplne v poriadku. Veľa ľudí neverí. Neveriť, je také jednoduché. Elena sa zhlboka nadýchla, pohodlne sa usadili s Hanou na modrej plátennej sedačke v kúte pri školskej jedálni a opatrne začala rozprávať záhadný príbeh kamarátky Luny.

„Bolo to už dávno. Stalo sa to minulý rok na prázdninách. S Lunou sme trávili leto na vidieku, ďaleko od Bratislavy, v malej dedinke na strednom Slovensku. Boli sme stále spolu, každý deň, lebo sme mohli a chceli. Bola to veľká zábava. V domčeku kde sme žili, nebolo žiadne wifi, internet, nemali ani počítače, ani mobily a vlastne ani žiadnu ďalšiu elektroniku. Nemali sme prístup k žiadnym správam. Nespozorovali sme, ako raz na ulicu prišla temnota. Bolo to zlo a smútok, ktorý pohlcoval dom za domom a každý v ňom pomaly upadol do stavu, v akom je teraz aj Luna. Tento stav znamená smútok, si bez života.“ „Ale ako to, že ty nie si ako Luna?“ skočila do rozhovoru naliehavo Hana. „To som sa nikdy nedozvedela. Ale vydrž tento príbeh ešte neskončil. Počkaj, kým ti to dorozprávam.“ Ozvalo sa však volanie. Bola to Hanina mama, musel

a už ísť domov. Elena sa pokojne pozrela najprv na Haninu mamu a potom na Hanu. Nepochopila, že už je veľa hodín a Hana musí ísť domov. Hane vrtalo v hlave, prečo sa Elena tak upokojila, keď rozprávala svoj tajomný príbeh. Predtým bola určite nervóznejšia. Hana stále rozmýšľala o tomto príbehu. Nevedela pochopiť, ako je možné, že práve ju, to zlo nepohltilo. Sama sa presviedčala o tom, že je to len rozprávka.

Elena pozorovala Hanu, ako pomaly nasadá do maminho auta. Odchádzajú hlavným východom zo školy. Hana vyzerala byť nepokojná. Stále rozmýšľala nad príbehom. Elena potom vyhládala Lunu a v škole ostali až do neskorého popoludnia. Keď sa stmievalo, pobrali sa spoločne pešo po tmavej ulici smerom domov. Áno, Elena aj Luna žili v jednom a tom istom dome, lebo Luniných rodičov pohltilo zlo. Už sa z toho nedostali. Odvtedy Luna býva s Elenou, aj tak boli vždy ako sestry. V dome Eleniných rodičov bola Luna vítaná, mali ju tam radi.

Na druhý deň sa Elena a Hana znova stretli, aby Elena dorozprávala svoj a Lunin záhadný príbeh. Tentokrát sa k nim pripojila aj Luna. Dievčatá sa znova posadili na modrú mäkkú sedačku a Elena začala rozprávať. „Pátrala som dlho, čo to bolo za zlo, ktoré mi poznačilo kamarátku.“ Je to naozaj pravda, Elena dlhý čas hľadala príčiny, veľa zisťovala, chcela vedieť či sa to stalo aj na inom mieste, inde vo svete. Po dlhom pátraní nakoniec všetko pochopila. Pochopila, že všetko, čo sa stane, má svoje dobré aj zlé stránky. Zistila, že sa to deje všade na svete. Mnohým ľuďom. Každý pohltенý človek, bol zasiahnutý zlom v nejakom okamžiku. A potom sa z neho stala chodiaca mátoha a on nevedel, ako sa z toho má vyliečiť aj keď sa snažil rozmýšľať alebo plakal, nič nepomáhalo.

Elena už na ďalšie pátranie nemala síl a vzdala to. Prestala sa tým už za kamarátku trápiť. Všetko, čo Elena doteraz zistila, jej dalo zmysel až po príchode Hany. Hana jej porozprávala svoj príbeh. Vo chvíli, keď bola Hana skoro na konci, v rozprávaní príbehu, sa Elene všetko vyjasnilo. Všetko do seba zapadalo ako veľké puzzle. Zistila, čo sa vlastne deje všade vo svete a čo nikto nerieši. To zlo bolo vlastne šťastie, ktoré si niekto vyprosil. A fungovalo to nasledovne. „Čo pre niekoho môže byť dobré, pre toho druhého môže znamenať pohromu,“ Hana svoje slová musela zopakovať, aby tiež všetko pochopila. Tu je ten Hanin príbeh : Bolo to koncom jari minulého roka, pred prázdninami, keď sa len tak zrazu v jej okolí všetko začalo obracať na dobré. Hane sa vtedy vyplnilo želanie. Ona bola ten niekto.... ona si veľmi priala, aby jej mesto bolo lepšie, šťastnejšie, ale druhí na inom mieste dostali to čo ona nechcela prijať, dostali smútok. A Hana mala veľa smútku. Asi tomu už všetci rozumiete. Vo svete sa nič nestratí, ani šťastie, ani smútok a zlo.

Hana vybehla von a utekala cez školskú bránu do neznáma. Elena sa rozplakala a objala Lunu z celého svojho srdca.